

El professor savi i el país de les meravelles (I)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 15 de novembre de 2023

Es pot llegir el segon article [en aquí](#).

Finalment, això que et plomina entre 15 mil milions d'euros i 22 mil, durant decennis, acaba passant factura irremeiablement. Ni que sigui a "los laboriosos catalanes" que diuen a Madrid quan se'n foten de nosaltres. El Instituto Nacional de Estadística, el que depèn de qui mana, acaba de publicar i assenyalar que la qualitat de vida dels catalans ha caigut considerablement i ja es troba per sota de la mitjana espanyola (9-11-23). Molt increment del PIB, moltes exportacions, moltes *start-ups* i molta propaganda, però finalment la deixadesa que observem pels carrers no és només una percepció com acostumen a dir els instal·lats més irresponsables, els polítics professionals i la premsa regional, pública o subvencionada. És una veritat com un temple. A la Catalunya autonòmica tothom calla i veu el país segons li convé.

A veure com ho viu l'entranyable exconseller d'Economia i Coneixement de la Generalitat, el senyor Mas Colell, que ho va ser durant el Govern dels millors. Coincidint amb la constatació funesta del descens de qualitat de vida dels catalans, l'exconseller va publicar un article al diari *Ara* súper, superoptimista intitulat [Cap a la Catalunya dels 9 milions?](#) (4-11-23.) És tan optimista que semblava que parlés gairebé d'un país del nord d'Europa. El professor semblava ben il·lusionat per la bona ruta triada per la Catalunya postprocés, La possibilista.

És cert que també hi detecta alguns problemes, però finalment triomfa allò tan propi i èpic d'*ens en sortirem!* És el reflex de la Catalunya pràctica que sempre diu amén i treballa. I per

descomptat, tal com l'indica el títol de l'article de l'Ara, la minorització dels catalans, tan se li'n fot.

Està clar que tots els règims necessiten tenir veus de prestigi, veus de categoria i amb un ampli reconeixement –si és internacional millor– per poder teixir i apuntalar opinions i per justificar les posicions. Per consolidar la doctrina dels sectors hegemònics. Tenir el senyor Mas Colell de la teva banda deu ser una sort i un alleugeriment.

El senyor Mas Colell ha estat/és una eminència en el món acadèmic. Va treballar a Berkeley i a Harvard, als EUA, fins l'any 1995 quan va decidir retornar a Barcelona per impulsar la Universitat Pompeu Fabra.

Diuen que el professor ha estat un dels grans micro economistes internacionals. Ho és tant que fins i tot el Règim Borbònic li va entregar el premi Juan Carlos I de Economia, l'any 1998, un guardó que devia recollir, n'estem convençuts, amb gran satisfacció. També és un gran expert en la Teoria dels Jocs, més enllà de ser reconegut com un gran especialista també en qüestions centrals de finances, organització industrial, comerç i economia del benestar.

Una home de nivell tan elevat no podia ser desaprofitat al seu país, de cap de les maneres, i finalment va formar part del Govern de la Generalitat, entre els anys 2000 i 2016, en dues legislatures diferents.

El senyor Mas Colell és seductor perquè el seu tarannà no té res a veure amb el dels polítics tradicionals de la Catalunya més burocràtica i limitada. La imatge i l'actitud genuïna de savi distret sempre l'ha ajudat a gaudir d'uns nivells d'acceptació, simpatia i popularitat elevades malgrat servir a un govern de dretes i nacionalista que ja sabem que no ha entrat mai en les simpaties ideològiques del progressisme banal del periodisme local. Al senyor Mas Colell se l'escolta molta gent i en general tothom se'l creu.

Un dels paperots més complicats que li va tocar lidiar al professor va ser el de les colossals retallades perpetrades, diligentment, pel Govern del president Mas, des de l'any 2010 fins al 2013. Van significar una rebaixa en la despesa social de gairebé 4.000 mil milions d'euros amb relació al pressupost estrella del 2009, **després d'arribar a l'històric acord de finançament**. Històrica va ser l'enredada perquè van haver d'administrar, amb els mateixos calés d'abans, les necessitats d'un milió dues-centes mil persones més, la majoria de les quals era gent que havia vingut de fora. I la crisi financera va estar provocada, sobretot, per culpa de l'especulació amb el totxo –altre cop– a conseqüència de l'increment intensiu de la població a partir del canvi de segle.

La sagnia va ser tan brutal que el conseller dels diners, de segur que en contra de la seva voluntat i obligat per l'alta responsabilitat, no només es va veure obligat a amuntegar els nens a les aules i allargar encara més les llistes d'espera als hospitals. També va executar coses tan estrambòtiques com el tancament de les quatre llibreries de la Generalitat. Potser per la imatge de *bon jan* que té, ningú no li va passar comptes per tancar una llibreria –la del Palau Moja– en plenes Rambles, per substituir-la per una botiga turística de carquinyolis, tasses i samarretes. Una botiga que va tenir la fi del cagaelàstics perquè ara roman tancada i aquelles voltes tan nobles s'han convertit en un espai infecte, brut i deixat de la mà de Déu, en el carrer més internacional de la capital. Finalment, ni llibres, ni carquinyolis.

És ben cert que en aquest país hi ha un sector de la població al qual les coses els va molt bé. A molts per mèrits propis, a altres per conjuntura. Per exemple, els polítics que tenen guanyada la posició a les institucions espanyoles del Principat autonòmic. Ara ja no es pot dir sense riure una estona allò que es deia abans que molts d'ells perdien diners a la política i estarien millor en el sector privat.

Els polítics, el descens sostingut de la qualitat de vida ni

el noten. Tampoc ho sap el conglomerat constructiu immobiliari i turístic/hoteler que, acomboiats per les institucions, no paren de planificar, projectar i edificar, ara ja des del Besòs fins al Llobregat, per tot arreu. Se'ls ha girat molta feina abans no esclati la pròxima crisi. A aquests sectors també els hi va fantàstic en bona part gràcies a la *revolució demogràfica* provocada per l'arribada massiva d'immigrants i a l'excedent de mà d'obra a preu de saldo que provoca un fenomen sense cap criteri nacional de govern i molts menys d'estat propi. En recepció d'immigrants també som líders en aquest cas mundials, com va afirmar fa ben poc un membre de l'Institut d'Estadística de la Generalitat al programa *Via Lliure* de Rac1. Els *number one*. Si Islàndia, Letònia, o Àustria, qualsevol país fes el que fan a Catalunya ja no existirien com a tal.

El senyor Mas Colell va aprofitar l'article al diari Ara per celebrar que Catalunya havia arribat als 8 milions d'habitants. Aquesta satisfacció fora lògica si la formulés el cap de producció d'una empresa, però no tant un exmembre de d'un partit dit nacionalista que deu voler dir que té la catalanitat en el frontispici del seu pensament polític, no com una entelèquia idealista o religiosa. Sorprenentment per aquests nacionalistes recurrents, la minorització intensiva dels indígenes del país no és cap problema. Ell ho troba tan emocionant que ja fa plans per a la Catalunya dels 9 milions, perquè amb aquests números –diu– tindrem més força davant l'Estat, tot i que no especifica força per a fer què.

L'exconseller forma part d'aquell corrent de pensament pràctic, fruit de la doctrina de l'autonomia, que considera que tot es redueix a números i que si tots som **ciutadans de Catalunya, ja no hi ha cap problema**. Si una persona que acaba d'aterrar al Prat, procedent de Rabat, ja és català, segons l'Honorable Pere Aragonès, on rau el problema?

Llàstima que tot aquest corrent de pensament pràctic, pensament ocurrent a la fi, no es posi a disposició dels

fòrums internacionals perquè inspiri una resolució pacífica del conflicte secular a l'Orient Mitjà entre jueus i palestins. De ben segur que farien fortuna.